

Leni Saris

Mijn zusje Nuncia

Leni Saris

Mijn zusje Nuncia

NUR 344
ISBN 90.205.1996.4

Copyright © 1988, 2004 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen
Special made for Boek Specials Nederland

Omslagillustratie: Reint de Jonge
Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

„Ik wil naar huis,” snikte Esmé Francke, op de vierde dag van een hoopvol begonnen maar verregende vakantie. „Ik verveel me zo en ik kan helemaal niet in het zand spelen. Ik kan niet in zee en ik kan niet...”

Vakantie aan zee mag dan plezierig zijn maar als je als vijfjarige met je ouders in een duur hotel zit, waar je niet mag rennen en niet mag schreeuwen terwijl buiten de regen onvervaard blijft stromen, weet je uiteindelijk ook niet veel anders meer te doen dan fiks te zeuren, te jengelen, kortom zenuwslopend vervelend te zijn en je ouders te plagen met je steeds groeiend gevoel van ongenoegen.

„Wat kan je nog méér niet?” vroeg haar moeder vermoeid. „Denk je dat papa en ik het zo leuk vinden?”

„Nee, maar jij hoeft geen zandkastelen te bouwen, jij ligt tóch maar in het zand in de zon... en nou lig je in een stóel!” De logica ontging haar murw gezeurde moeder maar Esmés vader schoot in de lach en trok zijn weerbarstige, pruilende dochter naar zich toe. „Het is natuurlijk ook heel erg vervelend maar we doen wat we kunnen. Je bent intussen een vaste klant bij de poffertjeskraam en met de ijsjes die je verslonden hebt kun je in gesmolten toestand een teil vullen.”

„Leuk ben jij,” zei Esmé misprijzend. Er kon geen glimlach af.

„Vakantie is toch niet alleen ijsjes eten... wat heb ik nou aan dat vieze natte zand? Ik vervéél me zo!”

Mama Francke stond op en sloop weg, ze kon het niet langer aanhoren. Natuurlijk had het kind gelijk, maar de neiging om haar een fikse draai om haar oren te geven werd opeens zo beangstigend groot, dat ze de wijste weg koos: ze vluchtte!

„Nou, misschien gaat de zon straks schijnen,” probeerde Esmés vader zwakjes.

„Ja, dat zál wel!” Esmés onderlip zakte tot op haar kin. „Ik heb ook nooit iemand om mee te spelen, geen zusje...”

„Of om mee te vechten,” verzuchtte Esmés vader. „Nou, misschien is dat toch nog gezelliger dan je te vervelen tot je wel kunt gillen.”

„Nou, en toen ik vroeg of ik Geertrui mocht vragen, je weet

wel, mijn vriendinnetje... toen zei mama: Nee hoor, één is me genoeg."

„Dat zal best en kan ik me voorstellen,” mompelde Esmés vader.

„Maar misschien was twee stuks in dit geval toch gemakkelijker geweest. Kan ik Geertrui gaan halen? Ik kan haar ouders toch opbellen vanavond?”

Esmé staarde hem boos en misprijzend aan. Ze haalde hoorbaar haar neus op: „Hè hè, ze is intussen met haar vader en moeder en vier broertjes en zusjes naar de camping. Ik wou, dat ik er ook zat!”

Dat wilde Francke eigenlijk ook wel, maar dat zei hij niet. Mevrouw Francke kwam terug naar de serre met een nieuwe lading lectuur.

„De koffie komt zo,” zei ze en hoopte, dat Esmé klaar was met haar ongenoegen te kennen te geven. „Esmé, ga behoorlijk in je stoel zitten in plaats van als een zak wasgoed over de leuning te hangen.”

Dit nu had ze beslist niet moeten zeggen. „Ik heb geen zin om netjes te zitten, ik wil helemaal niet zitten. Ik wou dat ik wasgoed was, dan werd ik tenminste leuk rondgeslingerd met een dot zeepoeder om me heen... leuk joh!”

„Ik geloof dat je vér weg bent,” fluisterde haar moeder en hing een krant over haar vermoeide gezicht om even niet geconfronteerd te worden met de beschuldigende ogen van haar dochter.

„Wat wil je nou, kind?”

„Een zusje,” sprak Esmé. „Niet zo'n grote waar je mee vecht, maar dat kan al niet meer want ik ben de oudste. Maar een baby waar je gezellig mee kunt knuffelen en in een wagentje rijden. Dat lijkt me zo enig!”

„O ja? Nou, ook dat zou je gauw gaan vervelen,” verzekerde haar moeder, ze had de krant maar weer opgevouwen. „Een levende speelpop... maar het gaat niet, Esmé en begin nou weer niet van voren af aan te zeuren waarom niet.”

„Waarom niet?” informeerde het enfant terrible prompt. „Andere mensen krijgen toch ook wel méér kindertjes?”

Esmés vader keek naar het gekwelde gezicht van zijn vrouw. De komst van Esmé op deze wereld was beslist niet zonder complicaties verlopen.

Er kon dan ook geen sprake zijn van een tweede baby. Esmés vader tilde zijn opstandige dochter van de grond: „Luister nou eens, lieve zeurpiet. Hoe jammer we het ook voor je vinden, je krijgt geen zusje of broertje, omdat mama daar niet sterk genoeg voor is. We zijn al zo dolblij met jou. Mensen zijn nu eenmaal allemaal verschillend, dus je kunt nooit zeggen: die andere mensen hebben wél meer kinderen of een mooier huis of een grotere tuin of een mooiere auto of meer verstand... Dat doet er allemaal niet toe, Esmé, je moet tevreden leren zijn met wat je zélf bent en hebt. Dat is toch héél veel, denk er maar eens over na. Jij zit hier te zeuren omdat het regent en je je verveelt. Alsof dat het allerergste is wat je kan treffen. Jij weet gelukkig niet, wat het is om geen eten te krijgen als je wilt eten...”

„Als ik honger heb,” verbeterde Esmé eigenwijs.

„Fout. Jij hebt nooit écht honger,” antwoordde haar vader kortaf. „Je bent nog een beetje te klein om dat goed te kunnen begrijpen, maar ik vind wel, dat je je gaat gedragen als een vervelend verwend nest. Je mag je voor mijn part vervelen en we willen zelfs wel met je naar huis gaan of een heleboel doen om toch een gezellige vakantie voor je te versieren, maar dat gedrein is van nu af aan uit. Af en toe treiter je mama gewoon, dus wat wil je? Er van maken wat er van te maken is of terug naar huis? Je kunt nu kiezen.”

De pientere Esmé had de zaak heel goed door ook al ontging het begrip 'geen eten hebben als je toch eten wilde' haar voorlopig nog, de rest van haar vaders toespraak begreep ze opperbest. De woorden hadden ook wel indruk gemaakt, omdat haar vader meestal zo goed en geduldig met haar omsprong. Ze haalde natuurlijk niet meteen bakzeil en bleef nog zeker een uur in de stoel hangen met haar kin in haar hand gesteund en starend naar de gestadig neerdrenzende regen. Maar toen haar vader en moeder, beiden gehuld in regenjas kwamen vragen of ze meeding en uitnodigend haar regenjasje omhoog hielden, begon Esmé opeens te lachen en vroeg met een zeldzaam gevoel voor humor voor zo'n jong kind: „Hè ja... kunnen we misschien meteen een beetje gaan zwemmen in zee. Of zink je dan meteen met je jas aan?”

Het was voor het eerst, dat Esmé pret had in een regenwande-

ling en tussen haar ouders in, alle regenliedjes zong die ze maar kon vinden.

„Meiregen maak dat ik grrroter word!” schreeuwde Esmé tegen wind en regen in en dan, iets meer gedempt: „Weten jullie nou niks? Zing eens mee!” Ze slingerde baldadig de handen van haar ouders op en neer, maar pa en ma wisten geen regenliedjes. Esmé was onverbiddelijk tot pa, enigszins vals, de melancholieke klanken van een oeroud lied te voorschijn bracht: „Regentropfen, die an mein Fenster klopfen...”

„Tjasses,” zei Esmé uit de grond van haar hart. „Weet je niks anders?”

Esmés moeder lachte luid en hartelijk, ze had zich sinds het begin van de vakantie nog niet zo gelukkig en opgelucht gevoeld. Esmé was over het dode punt heen en zowaar, tegen de middag brak voor het eerst de zon voorzichtig door.

„Je hebt de zon blijkbaar hierheen gezongen en de regen op de vlucht gejaagd,” zei Esmés vader lyrisch.

„Zal ik nog eens zingen?” informeerde Esmé terwijl ze het tamelijk waterige zonnetje kritisch bekeek. De vakantie werd toch nog een succes omdat het weer omdraaide, de zon ging schijnen en de verveling de vlucht nam.

Toch was Esmé na de vakantie weer dolblij thuis te zijn. Zo kon ze alle dingen in haar leuke, zonnige kamer opnieuw ontdekken. Om hun huis te bereiken, moesten ze een korte, doodlopende laan inrijden. Het was een oude boerderij die ze hadden laten verbouwen. Met veel eigen inbreng, gesjouw en eindeloos rekenen was het een lief en ruim huis geworden. De enige twee andere huizen in de buurt stonden als een stel wachters aan het begin van het laantje, dat de Korte Weg heette.

In het huis aan de linkerkant woonde een echtpaar zonder kinderen. Beiden hadden een drukke baan en waren veel op reis, zodat het fraaie huis soms wekenlang onbewoond was. In het huis aan de andere kant woonde een oude dame heel teruggetrokken. Het contact bestond uit wederzijds groeten en soms een praatje over het weer. Maar altijd over het tuinhek, als mevrouw Francke met de honden wandelde.

Er woonde ook een kleindochter van twaalf jaar bij de oude mevrouw. Het was een mooi meisje met zwart haar en donkere ogen. Uiterlijk leek ze niet erg veel, maar qua karakter wel op

haar grootmoeder. Ze sprak nooit tegen Esmé en haar gezicht bleef altijd onbewogen. Het irriteerde Esmé, die echt wel toenaderingspogingen had ondernomen. Op een dag zat het haar zo hoog, dat ze een flink eind tong tegen het oudere meisje uitstak.

„Apekop,” zei het meisje verachtelijk. Met opgeheven hoofd liep ze daarna het huis binnen. Esmé was zierend!

Ze stormde naar huis om daar een opgewonden verhaal over het nagenoeg onbekende buurmeisje af te steken. Esmés moeder was bezig met het opbinden van een paar zielig hangende plantjes, toen Esmé bevend uitriep: „Ze heeft me voor aap uitgescholden, wat denkt ze eigenlijk wel?”

„O ja? Waarom deed ze dat?”

„Ik heb mijn tong uitgestoken,” bekende Esmé ruitelijk. „Waarom kijkt ze ook altijd zo lelijk? Ze zegt nooit wat...”

Esmés moeder begreep het machteloze verzet van haar dochter wel maar voelde zich verplicht haar voor te houden, dat je met je tong uitsteken ook geen contacten legde. Esmé bleef echter zwaarbeledigd. Ze liep stuurs rond en wilde niets meer met het vreemde, oudere kind te maken hebben.

Het werd herfst en als het ging stormen, in het najaar vond Esmé het heerlijk, geheimzinnig en ook wel een beetje angstig in het bos, maar ze hield van het loeien van de wind om het huis.

Ze was het buurmeisje alweer vergeten, en zag het kind ook nauwelijks. Ze trok veel met twee vriendinnetjes op, die halverwege school woonden. Vader Francke bracht en haalde elke ochtend zijn kind en de vriendinnetjes naar en van school. De vriendinnetjes hadden gemakkelijk met de schoolbus gekund, maar Esmés ouders waren bang dat Esmé geïsoleerd zou raken. De twee meisjes bleven vaak spelen en het kwam geregeld voor dat ze bleven slapen. Ze vonden het heerlijk in de 'Mirliton', zoals de boerderij heette. Wie had in de stad zo'n grote tuin dat je er een dierentuin kon houden?

Ja, de 'Mirliton' was een huis van 'lach, zang en dans' vond vader Francke. Want zijn enige, rumoerige dochter regeerde haar vriendinnetjes en had er als het geen regenachtige zomervakantie betref geen moeite mee enigst kind te zijn.

Het was die regenachtige herfstavond bijzonder slecht weer.

Het gezin Francke had zojuist gegeten en was bezig af te ruimen, toen er heftig en lang met de zware koperen klopper op de voordeur werd gerammeld. Het klonk onheilspellend. Dit was geen avond voor een leuke visite.

Mevrouw Francke zei: „Doe niet de deur met een ruk open, Hans. We wonen hier zo eenzaam, je kunt nooit weten...”

„Onzin,” zei Francke, maar zijn vrouw trok hem terug en liep zelf haastig naar de voordeur. „Wie is daar?”

„Ik ben het, Nuncia. Doe open! Mijn oma is opeens ziek geworden.”

Het was een angstige meisjesstem. Mevrouw Francke aarzelde even en trok toen de zware voordeur open. Ze keken in het gezicht van een bang, lijkkleek meisje met enorme ogen. Het was het buurmeisje.

„O mevrouw, ik weet niet wat ik doen moet...”

„Ik ga met je mee,” zei Hans Francke. Hij nam het meisje mee in zijn auto. Het regende te hard en het was naar het begin van de Korte Weg zeker vijf minuten lopen. Het kind had gelopen en was werkelijk doorweekt. Ze waren er snel. Meneer Francke constateerde al vlot dat de oude mevrouw er bijzonder slecht aan toe was. Hij beschreef duidelijk haar toestand aan de dorpsdokter, die hij onverwijld belde. De arts beloofde een ambulance te sturen.

„De dokter komt er meteen aan,” zei hij en Nuncia knikte. Ze zat naast haar grootmoeder en hield stevig haar hand vast. Wanhoop en verdriet stond er in haar ogen te lezen, maar ze hilde niet. Het lukte vader Francke niet haar te bewegen bij hem thuis te wachten op de uitslag. Nuncia zei vastberaden dat ze met haar oma mee wilde. De oude mevrouw kwam bij. Ze voelde zich doodziek, maar het enige waar ze zich wat van aantrok was haar kleindochter. Ze bleef maar herhalen: „Wat gebeurt er met Nuncia... ze heeft niemand...”

„Maakt u zich geen zorgen,” zei Francke. „Wij zorgen wel voor uw kleindochter. Ik beloof het u.”

De oude mevrouw Cartez-Contreras keek hem dof aan. Ondanks dat het haar moeite kostte, wilde ze spreken: „Zorg voor haar, ze heeft niemand. Ik weet niet waar haar moeder is... Mijn zoon heeft Nuncia bij me gebracht. Hij is in Chili gearresteerd en in de gevangenis omgekomen... Het kind heeft geen familie

meer, haar moeder woont misschien in Chili of in Amerika... Ik weet het niet, alleen dat iemand voor haar zorgen moet." Haar magere, gloeiend hete hand greep met alle kracht die nog in haar was de hand van Francke. „Laat niemand haar bij u weghalen. Ik heb u geobserveerd, jullie zijn goede mensen. Had ik dit maar eerder gevraagd... Ik wil u tot haar voogd benoemen, nu... voor het te laat is. Nuncia..."

Het meisje zat als een hoopje ellende naast haar grootmoeder. Haar donkere ogen zochten het gezicht van Francke af. „Het is erg met haar, hè? Ik weet het. Ze werd steeds zieker, de tabletten van de dokter werken niet meer. Ze wilde niet ziek zijn, om mij..."

Ze was pas twaalf jaar, heel bang en verdrietig, maar haar zelfbeheersing was onwaarschijnlijk. Hans Francke voelde de kracht, de moed en weerspanning die in het kind stak. Dit meisje had vast al heel wat meegemaakt.

Hij greep de hand van mevrouw Cartez. „Ik beloof het u werkelijk, mevrouw," sprak hij nadrukkelijk.

De vrouw zuchtte van verlichting en sloot haar ogen. Nuncia was een vreemd, mooi kind, met een beladen achtergrond, waar Francke niets van wist en hoe loodzwaar de hele zaak ook woog, er viel niet aan te ontkomen.

Terwijl Nuncia, toen men met haar grootmoeder bezig was, lang op de gang bleef wachten, belde Hans Francke eerst een notaris op. De voogdijbenoeming moest onmiddellijk in orde worden gemaakt en of er een testament was, wist hij ook niet. De notaris moest wel meteen naar het ziekenhuis komen, waar de man natuurlijk 's avonds om halftien ook niet zo gelukkig mee was maar er viel niet aan te ontkomen. Mevrouw Cartez-Contreras verkeerde in levensgevaar en nu was ze nog helder.

Daarna belde Hans Francke zijn vrouw en vertelde haar, dat het nog lang kon duren en hij ook niet wist wat er ging gebeuren. Hij vreesde het ergste en dan moest er toch iemand bij Nuncia blijven.

„Het kind heeft geen familie, althans geen aanwijsbare, het is een noodsituatie. Ik word tot voogd benoemd, zo wil de oude dame het... Ze kan geen rust vinden en bereid je er op voor, dat ik het meisje mee naar huis breng, want ze moet toch ergens

heen en ze kan moeilijk alleen in huis blijven. Ze is tenslotte pas twaalf jaar.”

„Arm kind... ja, breng haar maar mee.” Het klonk zo rustig en vanzelfsprekend dat Hans Francke een zucht van verlichting slaakte.

„Wat lief van je, dat is een hele geruststelling,” zei hij. „Het is al zo'n toestand en als jij moeilijkheden was gaan maken... Zo ben je gelukkig niet. Ik hoop dat Esmé haar ook aardig opvangt.”

Esmé wilde dat helemaal niet en haar commentaar loog er niet om, toen haar moeder haar op de hoogte bracht.

„Jakkas, dat vervelende kind!” viel ze snibbig uit. „Kan ze niet ergens anders gaan?”

„Nee, dat kan ze niet. Dat is erg genoeg.” De stem van mevrouw Francke klonk niet eens afkeurend maar wel triest. „Ze heeft niemand meer als haar oma niet meer beter wordt. Jij kunt gemakkelijk praten vanuit je veilige nestje.”

Esmé dacht er lang over na en was zelfs, bij nader inzien, bereid medelijden met Nuncia te hebben, al ging het niet van harte. Maar de gedachte aan Nuncia in hun huis benauwde haar hevig. Ze hoopte van ganser harte, dat mevrouw Cartez-Contreras beter zou worden.

Dat gebeurde helaas niet. In het holst van de nacht, toen Esmé allang sliep, kwam Francke thuis. Met zijn arm om de magere schouders van een doodsbleke, als verdoofd bewegende en pratende Nuncia. Alleen de grote donkere ogen leefden in het kleine, strakke gezichtje met de geknepen mond. Ze zag er ook zo verschrikkelijk koud uit. Zodra alles wettelijk geregeld was voor Annunciata, haar enige en allesomvattende zorg, had de grootmoeder rustig en voorgoed de ogen gesloten. Nuncia was als versteend, had het blijkbaar nog niet kunnen bevatten en ze was daar maar blijven staan, eindeloos... Tot Francke zijn hand op haar schouder had gelegd en zachtjes had gevraagd: „Ga je mee, Nuncia? Je blijft bij ons.”

Nuncia bleek dat in ieder geval vanzelfsprekend te vinden, ze had toch, zonder woorden of iets te laten blijken, voortdurend de steun van Francke gevoeld en ze had er op vertrouwd. Met wie moest ze anders meegaan? Er was gewoon niemand anders en oma had het zo gewild, dus ging ze zonder protest mee.

„Het is heel erg voor je, liefje.” Mevrouw Francke kuste een

steenkoude wang. „Kom binnen, je bent helemaal verkleumd.” Nuncia reageerde er nauwelijks op en liet maar met zich doen. Begrijpelijk, vonden de Franckes. Het kind was haar enige steun, haar grootmoeder die liefdevol voor haar had gezorgd, opeens kwijt.

Als een alles verwoestende orkaan was het allemaal over haar gekomen en hier zat ze dan, bij wildvreemde mensen, volkomen ontworteld en ze kon het niet bevatten.

Ook in de dagen na de nachtmerrie was er met Nuncia niets te beginnen. Ze wilde helemaal niets van Esmé weten, vond haar alleen maar vervelend en druk. Esmés ouders hadden daar begrip voor en Esmé, boordevol goede wil en medelijden, probeerde wel een paar dagen kalmer te zijn.

Maar Nuncia was alweer twee weken in huis bij de Franckes en nog waren ze geen stap verder met haar gekomen. Ze trok zich volkomen in zichzelf terug, wilde nergens over spreken. Ze zat meestal, als ze van school kwam, als een kleumende vogel in een hoekje en gaf alleen beleefd antwoord als haar iets werd gevraagd. Ze voelde zich niet thuis en wat er ook geprobeerd werd, alles mislukte. Mevrouw Francke had een waar engelgeduld met het meisje maar al haar pogingen stuitten op de kille, ongeïnteresseerde houding van Nuncia. Esmé begon er onder te lijden dat ze voortdurend tot kalmte werd gemaand als ze zingend alle trappen kwam afstuiven en met een bons in de hal landde omdat ze de laatste drie treden had overgeslagen. De gezellige ongedwongen stemming in de 'Mirliton' werd er gespannen door. Het zat er natuurlijk in dat er vandaag of morgen een uitbarsting moest komen om de lucht te zuiveren.

Dat gebeurde op een zonnige zaterdagmorgen. Vader zat met de ochtendkrant van zijn eerste kopje koffie te genieten. Moeder was net van plan zichzelf in te schenken en Nuncia zat ongenaakbaar een boek te lezen, toen Esmé zich aandiende. Ze kwam zingend naar beneden, sprong van de trap en had te veel vaart! Ze rolde over de vloer, knalde tegen de deur die meegaf en struikelde de kamer in. Na de eerste schrik gierde ze het uit. Vader Francke zei droogjes: „Zo, ben je daar?”

Esmés moeder zat stijf van schrik met de koffiepote in een geheven hand, maar Nuncia ontplofte en gaf haar onvrede de vrije hand. „Wat ben jij toch een akelig, lawaaiig kind! Kan jij

nou nooit eens normaal doen? Ik zou je een draai om je oren moeten geven, weet jij dat?”

„Dat moest je eens durven, zuurpruim!” schold Esmé meteen terug. „Jij zit de hele dag lelijk te kijken. Ik vind het heel erg dat je oma er niet meer is, maar daar kan ik toch niks aan doen. Wat doe je hier, mispunt!”

„Rustig dames,” zei vader. „Luister Esmé, Nuncia woont hier, net als jij. Ze moet wennen aan zo’n drukke huisgenote als jij. Dat is moeilijk, plus dat ze nog erg verdrietig is. Geen geschreeuw tegen elkaar. En jij, Nuncia, probeer Esmé wat vriendelijker te benaderen. Ze wilde altijd graag een zusje...”

„Ja, maar geen grote die me op m’n kop zit,” riep Esmé. „Ik wilde een leuk klein zusje, niet zoiets!”

Minachtend snuivend verliet Esmé de kamer en knalde de deur dicht.

„Ik ga wel hoor,” zei Nuncia en stond op van haar stoel. Vader Francke hield haar tegen en zei streng: „Jij blijft en luistert goed. Ik wilde niks zeggen waar onze kleine wijsneus bij is, maar wat je nu aan het doen bent, is verkeerd, Nuncia. Wat jou is overkomen, is verschrikkelijk. Je bent eenzaam en je zult je weg alleen moeten zoeken. Maar wij willen je helpen, zoveel mogelijk. Wat heb je eraan je zo vijandig tegen ons op te stellen?”

„Ik hoor hier niet, ik ben teveel,” zei Nuncia opstandig.

„We hebben je met liefde bij ons gehaald,” sprak mevrouw Francke zacht. „Maar jij doet afstandelijk of akelig beleefd. Je geeft ons geen kans... Wat wil je eigenlijk, meisje?”

„Familie,” zei Nuncia gesmoord. Ze wendde haar hoofd af en keek naar buiten.

Het bleef lang stil. Toen zei mevrouw Francke aarzelend: „Ik ben zo bang Nuncia dat alles wat ik zeg, alles alleen nog maar erger maakt. Maar begrijp goed, we willen je helpen. We weten wat je pijn doet, en we willen van je houden. De familie worden die jij graag wilt. En wat Esmé betreft, die is nog maar zes. Jij bent dubbel zo oud en hopelijk ook dubbel verstandig. Laten we er nou maar niet meer over mokken of praten, alleen maar over nadenken.”

Het was niet zo dat Nuncia sindsdien veranderde in een prettige huisgenote, maar ze deed wel haar best iets minder stug

te doen. Esmé ging haar echter toch liever uit de weg en de sfeer in huis was ondanks alle goede wil niet meer zo vrolijk en onbekommerd.

Drie moeizame maanden later verzuchtte mevrouw Francke: „Ik weet niet wat ik er nu nog meer aan moet doen. Het is alsof je in een wilde kringdans elkaars hand probeert te grijpen om de kring te sluiten en elke keer misgrijpt. Er is altijd wel een van ons vieren die er naast grijpt. Ik word er zo moe van. Weet jij geen toverwoord of zo?”

Maar ook Hans Francke wist geen oplossing. Hij hoopte maar dat ze wat meer tot elkaar zouden komen. Zo hielp Nuncia Esmé met haar sommetjes. Uit angst om onvriendelijk te zijn, deden ze allebei heel verkrampt en geduldig tegen elkaar. Nuncia haalde haar ook 's middags van pianoles op. Esmé kreeg les van een uitstekende lerares, mevrouw De Goede, die in het dorpje vlakbij woonde. Nuncia liep haar tegemoet, maar bereikte het huis van mevrouw De Goede zonder Esmé tegen te komen. De pianolerares stond in de tuin. „Hallo, kom jij Esmé soms halen? Maar die is al een kwartier terug vertrokken. Heb je haar niet gezien?”

„Nee. Ze kan binnendoor gegaan zijn, maar dat mag niet van haar ouders.”

„Nee,” beaamde mevrouw De Goede. „Het bos is niet zo veilig meer. Er gaan hier geruchten over een kinderlokker. Maar Esmé zal toch niet op eigen houtje het grote bos ingaan?”

„Ze heeft gister tegen haar vader gezeurd over beukenootjes rapen.”

Nuncia werd ongerust. „Ze zal toch niet... Ik ga maar gauw.”

Aan het begin van de brede weg die naar huis voerde, was aan de linkerkant een smal bospad dat tot halverwege dieper het bos inliep en zich daarna weer in de richting van de weg boog. Nuncia werd opeens dodelijk ongerust. Het bos was sinds kort niet zo veilig meer als het altijd was geweest. Daarom had mevrouw Francke tegen Nuncia gezegd: „Ga Esmé eens tegemoet, Nuncia. Je weet het met dat kind maar nooit. Wat ze niet wil horen, gaat er rechts in om er links meteen weer uit te gaan.”

De vorige avond had Esmé gezegd, dat ze beukenootjes wilde gaan zoeken maar het was haar streng verboden en ze had dit

dom en belachelijk gevonden. Ze was erover blijven drammen, tot haar vader haar bij de arm had gepakt en uit de kamer gezet. „Ik heb je gezegd, dat het niet veilig is, omdat er mensen rond kunnen lopen die je kwaad kunnen doen en jij blijft maar drammen met al je 'waaroms'? Ik wil je nou een uurtje niet meer zien of horen, naar boven en gauw!”

Esmé was daarop naar boven gestampt en had zich theatraal van pappa afgewend, toen hij later kwam kijken waar ze bleef. Dat eigenwijze mormel, dacht Nuncia woedend, haar voeten hadden vleugels, toen ze het bospad afrende. O, God laat er niks met haar gebeurd zijn. Had-ie toch maar beter verteld, wat er gebeuren kan. Esmé...

„Laat me los, laat me los!” Ze hoorde Esmé gillen en Nuncia bedacht zich geen seconde. Ze zag het kind worstelen in de handen van een lange magere man, die haar mee wilde trekken maar Esmé gilde en schopte wild van zich af. Uiteindelijk had ze het natuurlijk niet kunnen winnen maar de man had zijn handen zo vol aan het kind, dat hij Nuncia niet zag. Zij stortte zich als een leeuwin die voor haar jong vecht op de man, schoppend, stompend en gillend: „Laat m'n zusje los, mijn vader komt er aan... laat m'n zusje los!”

De aanval was zo verrassend gekomen, dat hij zich nauwelijks kon ontdoen van het te hulp geschoten grotere meisje en hij liet zijn prooi onmiddellijk los en ging er vandoor. Zijn sjaal en een knoop van zijn jas waren in Nuncia's handen achtergebleven. Ze hield de buit krampachtig vast maar sloeg haar armen om het snikkende kind.

„Kom mee naar huis, Esmé. Het is in orde.” Ze trok het kind snel mee, bevend en niet helemaal gerust maar er gebeurde verder niets, de aanrander had de vlucht genomen. Mevrouw Francke stond aan het tuinhek en zag de meisjes aankomen. Nuncia, lijkleek, met haar arm stevig om de schouders van de luid huilende Esmé geslagen.

Ze holde de meisjes tegemoet. „Wat is er gebeurd, Nuncia?”

„Niets,” zei Nuncia. „Gelukkig niets. Hij had haar te pakken, een of andere akelige vent in het bos. Ik hoorde Esmé schreeuwen, hij heeft haar niets gedaan gelukkig... Ik was zo bang.”

„Ik was zo blij dat Nuncia kwam,” snikte Esmé.

„Hoe... hoe kom jij aan die sjaal?” Mevrouw Francke keek naar

de lange rode gebreide sjaal. „Is die...”

„Ja, en dit...” Nuncia opende haar hand. Er lag een vreemd gevormde koperen knoop in.

„Ik heb gevochten,” zei Nuncia en leek heel erg volwassen op dat ogenblik. „Toen liet hij Esmé los en ik heb gezegd, ik heb gezegd...” Ze hakkelde even en besloot toen vlug, alsof ze het anders niet meer zou durven zeggen: „Ik heb gezegd: 'Laat m'n zusje los, m'n vader komt eraan, laat haar los'. En dat dééd hij. Gek van me, hè, het ging vanzelf.”

„Niet gék, ik zal je nooit meer anders kunnen zien dan als m'n oudste dochter, die mijn jongste dochter gered heeft van een vreselijk lot. Daarvan ben ik overtuigd. Esmé, je ziet dat je ouders het wel eens béter weten dan jij. Om tóch het bos in te gaan! Jij mag van geluk spreken, dat je zusje in de buurt was... en wij ook!”

„Het is natuurlijk ook onze schuld, dat Esmé toch ging,” zei Esmés vader toen hij het verbijsterende verhaal hoorde. „We weten dat Esmé blijft drammen, we hadden haar beter moeten inlichten, maar ja... je wilt zo'n kind niet haar onbevangingheid ontnemen. Tja, ze geloofde het niet, ze ging er altijd op uit. Dat vorige geval van drie weken terug hebben we uiteraard uit haar wereldje gebannen. Waar doe je wijs aan? We zouden zo goed opletten, maar als Nuncia er niet was geweest... ik wil er verder niet aan denken.”

De politie was uiterst blij met de trofeeën die Nuncia had veroverd, bovendien konden de meisjes een goede beschrijving van de aanvaller die al een tijd het bos onveilig had gemaakt, geven. Voor het gezin Francke en Nuncia was de gebeurtenis het uur van de waarheid geworden.

Annunciata – Nuncia had een tehuis gevonden, voorgoed. Nuncia en Esmé waren sindsdien ondanks het vrij grote leeftijdsverschil, onafscheidelijk. Nuncia had in de grootste nood geroepen: Laat mijn zusje los. Voor Esmé was ze voorgoed 'Mijn zusje Nuncia' geworden. Wat er ook verder mocht gebeuren.